

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, čj. 35842/2018/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 4. 2019, čj. 36 A 5/2018-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Pardubic rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017 uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost (50 km/h) o 19 km/h. Magistrát za tento přestupek žalobci vyměřil pokutu ve výši 2 000 Kč. Za stěžejní důkaz považoval záznam z radarového měření. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018 zamítl. Žalobce následně neúspěšně brojlil proti tomuto rozhodnutí žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že policie měřila rychlost nezpůsobilým zařízením, že dopravní značka „začátek obce“ nebylo vidět a navíc byla

umístěna v rozporu s předpisy. Také zpochybňuje závěr, že v tomto případě byla naplněna materiální stránka přestupku. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav. Uvádí, že podle návodu k obsluze měřicího zařízení (Micro DigiCam LTI), kterým hlídka policie změřila rychlost jeho vozidla, je sice rozsah měření 25 – 400 m (optimální vzdálenost je 50 – 140 m), ale že fotografie může toto zařízení pořizovat jen na vzdálenost 50 – 170 m. Podle stěžovatele tedy není jasné, jak mohlo měřicí zařízení pořídit snímek jeho vozidla na vzdálenost 235,1 m; považuje to za důkaz toho, že měřicí zařízení nepracovalo správně, a tudíž nelze měření rychlosti (tedy stěžejní důkaz) považovat za relevantní. Z toho dovozuje závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Upozorňuje přitom na rozsudek ze dne 28. 2. 2017, čj. 8 As 38/2016-34. Jednalo se o případ s obdobným skutkovým základem, měření rychlosti proběhlo na vzdálenost 185,2 m (tedy mimo optimum). NSS v tomto případě zrušil předchozí rozhodnutí s tím, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

[5] NSS s touto námitkou nesouhlasí a plně se ztotožňuje se závěry, které učinil krajský soud (body 13-15 rozsudku). Ten správně odlišil posuzovanou věc od věci řešené v rozsudku 8 As 38/2016. V případě 8 As 38/2016 totiž NSS vyhověl kasační stížnosti nikoliv z toho důvodu, že rychlost vozidla byla měřena mimo tzv. měřicí optimum a snímky byly pořízeny na větší vzdálenost, ale proto, že pořízené snímky nebyly dostatečně ostré (tak by ostatně učinil i pokud by zařízení bylo obsluhováno plně v souladu s návodem použití, ale pořídilo by snímky, z nichž nelze bezpochybně identifikovat vozidlo, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost). Automobil tak nemohl být s jistotou identifikován (viz bod 38 rozsudku 8 As 38/2016). Tak tomu ale v nyní posuzované věci není. Pořízené fotografie jsou dostatečně ostré. V manuálu uživatele systému Micro DigiCam je uveden měřicí rozsah 25-400 metrů, jako optimum pak 50-140 metrů (kapitola 7 manuálu). Pokud hlídka policie měří rychlost vozidel na větší vzdálenost, zvyšuje se riziko, že zařízení fotografie dostatečně nezaostří. Takový předpoklad se ale nemusí potvrdit, jak je tomu ostatně i v posuzovaném případě, neboť je fotografie dostatečně ostrá. Lze dodat, že dle manuálu se při chybě měření na displeji objeví chybové hlášení a snímek se neuloží.

[6] Stěžovatel rovněž zmiňuje, že pro použité měřicí zařízení v době, kdy přestupek spáchal, již neexistoval platný certifikát o schválení měřidla. Jedná se o námitku, kterou stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl, a proto ji NSS vyhodnotil jako nepřípustnou (viz 104 odst. 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku, že dopravní značka IZ 4a (začátek obce) nebyla umístěna v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení se svislé dopravní značky *umísťují tak, aby byly pro účastníky provozu na pozemních komunikacích, pro které jsou určeny, včas a z dostatečné vzdálenosti viditelné*. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává také Technických podmínek č. 65 (Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích) vydaných Ministerstvem dopravy. Dopravní značka IZ 4a (začátek obce) prý byla v rozporu s těmito zásadami (což

pokračování

konstatovaly správní orgány) umístěna 28 m za dopravní značkou IS 3b (směrová tabule), přičemž podle zásad by měla být umístěna min. 30 m. Stěžovatel byl tímto značením navíc zmaten, neboť první značka informovala, že obec Dubany se nachází 1 km při odbočení vpravo, zatímco druhá značka (28 m za první) oznamovala začátek této obce.

[8] NSS se ztotožňuje s tím, jak tuto námitku vypořádal krajský soud (bod 16 rozsudku) a před ním rovněž správní orgány. Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích nejsou právním předpisem, žádný právní předpis se na ně ani jako na závazné neodvolává. Mají pouze doporučující charakter. Porušení těchto zásad by tak bylo z hlediska posouzení viny stěžovatele významné pouze tehdy, pokud by zakládalo rozpor s požadavky, které na dopravní značení kladou právní předpisy. Takový požadavek obsahuje též cit. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb. (dopravní značení by tedy nebylo pro stěžovatele včas či vůbec viditelné). Tak tomu ale v uvedeném případě nebylo, jak již přesvědčivě uvedly správní orgány a jak vyplývá z fotodokumentace místa založené ve spisu (dopravní značky se vzájemně nezakrývaly atd.). NSS uznává, že uvedené dopravní značení (směrová tabule oznamující, že obec se nachází ve vzdálenosti 1 km při odbočení vpravo) mohlo stěžovatele zmást. Zásadní ovšem je, že účastník silničního provozu má neustále povinnost řídit se dopravními značkami [viz § 4 písm. c) zákona o silničním provozu], neustále je povinen je sledovat. Nemůže tudíž tvrdit, že značku „začátek obce“ vzhledem k předchozímu značení nepředpokládal. Ostatně stěžovatel si v každém případě musel všimnout též zástavby vpravo od silnice, jak správně upozornil krajský soud.

[9] Správní orgány nebyly povinny provést důkaz ohledáním na místě a odborným vyjádřením, které byly podle stěžovatele nezbytné k prokázání, zda byla značka „začátek obce“ viditelná. Shromážděné podklady (zejména fotodokumentace místa) byly totiž zcela postačujícím podkladem pro jejich rozhodnutí.

[10] Dále stěžovatel namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť projížděl částí obce s velmi řídkou zástavbou (jen několik rodinných domů se vstupy směrem od silnice). Z celkového charakteru tohoto úseku silnice nebylo možné usuzovat, že se stěžovatel nachází v obci. Podle stěžovatele tak jeho čin nebyl společensky škodlivý. NSS však upozorňuje, že i tuto námitku již přesvědčivě vyvrátil krajský soud (body 17 až 20 rozsudku). Stěžovatel překročil max. povolenou rychlost o téměř 20 km/h, a to v místě se zástavbou. Průměrný rozumný člověk v takovém místě předpokládá zvýšený pohyb osob, vyjíždějících vozidel apod. Ve sporném místě nebyly zjištěny výjimečné okolnosti, které by – přestože stěžovatel poměrně zřetelně překročil maximální povolenou rychlost v obci – vylučovaly ohrožení chráněného zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jak ostatně uvádí NSS, *„lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“* (viz rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS).

[11] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační

stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu